

De zoon en de nacht

En dan de zoon, zoveel zoon. De sterke grote
zoon, ontsproten aan de warmste moederschoot.
Aan een woud met duizend dalen, bergen, meren.

De moederzoon. Zoals een paard het draven, het
briezen, roepen, graven, klimmen, dragen.
Het vlinderfijne, vingervlugge, het zachtjes
wakker kussen.

Het klemmen. De bruine ogen, het donkere haar
sluik en steil, en toch het blijven kijken
door de gaten.

Geen gluren, nee, geen gluren, meer het
onafgebroken woordeloze, het blaken tot op
de botten, tot in de laatste uren, laatste uren.

Als een glooiende rivier bij het rooien van de dag
in een weergaloze zon. Het weten
van de nacht, het weten van een geluidloze nacht
een oeverloze nacht, de moederloze nacht.

Het weten van de vissen en dat ze zwemmen moeten,
de nacht. Nee, geen nacht, dit glanzen, dit glijden
dit onverhoopt willen blijven.

Ook moeders moesten ingegraven, graaf ze in, breng
ze dichterbij. O, de zoon, o, de moeder, o, de nacht
en hoe alles drijven mag.

*Monique Wilmer-Leegwater,
Eervolle vermelding LiteratuurPrijs Zeist 2022*